

holde disse Udgifter, hvilken Bestemmelse der end maatte blive taget med Hensyn til Udgifterne ved offentlige Sager i Almindelighed.

Kapitel 3.

Offentlige Anklagere.

De af Udvalget eller sammes Flertal med Hensyn til Ordningen af Anklagemyndigheden stillede Forslag kan Ministeriet i det Hele tiltræde.

Det væsentligste af disse Forslag gaaer ud paa, at der skal indrømmes de saakaldte Medhjælpere, der efter Udvalgets Forslag skulle kaldes Overanklagere, en større og nøiere betegnet Myndighed, end det tidligere Udkast havde tænkt sig, hvortil vel navnlig ogsaa det Forslag, at Overanklagerne i Reglen maae være bosatte hver i sin Rævningskreds sigter, hvilket Forslag Ministeriet i Henhold til de for samme anførte Grunde har troet at burde tage til Følge. Det vil imidlertid af Motiverne til det tidligere Udkast sees, at det har været Ministeriets Tanke, at de i dette Udkast omhandlede Medhjælpere, hver i sin Kreds, ordentligvis paa eget Ansvar, skulde udføre Overanklagerens Forretninger, saaledes at ethvert Sted i Loven, hvor der nævnes Overanklageren, er at forståa, som om der stod „eller den af hans Medhjælpere, som udfører hans Forretninger i Kredsen,“ og Forskjellen mellem den tidligere Affattelse og Udvalgets Forslag synes derfor nærmest at ligge i, at det i sidstnævnte er ndtalt, at Forundersøgelsens Akter skulle tilstilles Overanklageren, for at han kan foretage det Fornødne, navnlig i de Tilfælde, hvor Loven indrømmer ham Saadant, tage Beslutning om Anklage, medens den samme Regel var forudsat i det tidligere Udkast, men nærmest tænkt optaget i den Forskrift, der ogsaa efter Udvalgets Forslag nærmere skal ordne Forholdet mellem Statsanklageren og Overanklagerne. Ministeriet kan saaledes ikke have Noget at erindre imod, at Udvalgets Forslag tages til Følge, og det maa med Udvalgets Flertal holde for, at disse Overanklagere bør beskikkes af Kongen, hvorved den dem anviste selvstændigere Stilling synes anderledes betrygget, end om de efter Mindretallets Forslag skulde antages (om end

med Justitsministeriets Bekræftelse) og affædiges af Statsanklageren. Hertil kommer endnu, at da Ministeriet, som det vil sees af det Følgende, i det Hele er gaaet ind paa, at nedlægge Anklagemyndigheden i Statsanklagerens og Overanklagerens Hænder, vil det være af saameget større Bigtighed, at de sidstnævnte Poster attraaes af Mænd, der ikke alene ere i Besiddelse af Kundskab og Forretningsdygtighed, men ogsaa udmærke sig ved en redelig og uafhængig Karakter, og Garantien for Opnaaelsen heraf vil blive mindre, naar Overanklagerne synke ned til at blive Statsanklagerens lønmede Fuldmægtige.

Naar det tidligere af Ministeriet var foreslaaet, at Statsanklageren og Overanklagerne skulde have Ret til at udføre civile Sager henholdsvis ved Høiesteret og Overretten, selv om de ikke forud vare Sagførere, saa var Grunden den, at man paa denne Maade troede at kunne tilvejebringe et Bidrag til deres Lønning, men da det maa indrømmes, at de dem paahvilende Forretninger dog neppe vilde levne dem synderlig Tid til egentlig Sagførerpraxis, navnlig ikke til den mest lønnende Del af samme, og da der ved Bestemmelsen af deres Lønning maa tages Hensyn til, at deres Stilling ikke aabner dem Udgang til Bierhverv, har man ikke fundet nogen Betænkelighed ved at tiltræde Udvalgets Forslag.

Andet Afsnit.

Kapitel 1.

Om Børneting.

Som allerede tidligere bemærket ere §§ 56—59 i det forrige Udkast efter Udvalgets Forslag henflyttede til et andet Sted.

De øvrige af Udvalget til dette Kapitel stillede Ændringsforslag ere ikke synderligt indgribende, men da Ministeriet ikke ved den samme givne korte Begrundelse har kunnet overbevise sig om, at de stillede Forslag skulde have noget Fortrin for de i det tidligere Udkast indeholdte Regler, der forud vare undergaaede en meget noagtig Drøftelse, har man troet i det Hele at burde fastholde Forskrifterne i det tidligere